

ilkgençliğin yalnızlığını duyumsatan öyküler

NIHAN ÇAKIR

Çağdaş edebiyatımızın öyküleriyle dikkati çeken yazarlarından Neslihan Önderoğlu, gençlik edebiyatındaki verimini güçlendiriyor. Son dört yılda, beş kitap ve iki seçkiye imza atan, dergi editörlüğü de yapan üretken yazar, 2012'de yayımlanan ilk öykü kitabı İçeri Girmez Miydiniz? ile 2013 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Aynı yıl, Mevsim Normalleri adlı ikinci öykü kitabı okurla buluşan Önderoğlu, 2015'te rafa çıkan Filler ve Balıklar adlı öykü kitabıyla öykücülükte ne denli ustalaştığını kanıtladı.

Hayatın kıyısında köşesinde kalmış, çoğunlukla es geçtiğimiz konuları, zaman zaman içimizi acıtma pahasına görmezden gelmeyecek, yalın bir gerçeklik ve akıcı bir dille anlatabilen Önderoğlu, öykü okurlarının beğenisini kısa sürede kazanarak okur kitlesini hızla genişletti. Gençlik edebiyatına duyduğu ilgiyle ilk romanını yine onlar için kaleme aldı. Günışığı Kitaplığı'nın Köprü Kitaplar koleksiyonundan çıkan Bana Sesini Bırak adlı bu romanda, Ayvalık'ta geçirdiği bir yaz tatilinde kendisi ve ailesiyle yüzleşmek zorunda kalan bir gencin hikâyesini etkileyici bir dille anlattı.

Neslihan Önderoğlu'nun ilkgençliğin yalnızlığını duyumsatan 15 öyküsünü bir araya getiren yeni kitabının adı, Mutsuz Palyaçolar Örgütü.

İkililer, ikilemler...

Önderoğlu'nun diğer kitaplarında sık sık karşılaştığımız ikilikler ya da ikilemler Mutsuz Palyaçolar Örgütü'nde de kar-

MUTSUZ PALYAÇOLAR ÖRGÜTÜ

Neslihan Önderoğlu
Günışığı Kitaplığı, 2016

Neslihan Önderoğlu

şımıza çıkıyor. Kitapta yer alan öyküler, çocukluktan ilkgençlik yıllarına geçişte yaşananlara, yetişkin bilinci ve belleğiyle baksa da, akıcı ve kolay okunan genç diliyle okuru hemen etkisi altına alıyor. Öykülerin neredeyse tamamına hakim olan bu yetişkin bilinci ve genç dili ikilisi, yerini başka ikililere ya da ikilemlere de bırakıyor. Zengin-fakir, cesur-korkak, Batı-Doğu, okuma hakkı olan-olmayan; hatta Zagor ve uzaylı, ilk aşk ve hayal kırıklığı... Liste böyle sürüp gidiyor.

Çocuklukta yaşanıp yetişkinlikte derin izler bırakan öyküler, özenle seçilmiş ayrıntılar üzerine kurulmuş. Hepsisi de çok tanıdık; okudukça hatıralarına kazı yapılıyor gibi hissediyor insan. Üstelik bütün bu ayrıntıları destekleyen güçlü anlatımının sadeliği çok etkileyici. Anlatıdan kopmadan, karakterleri rahatlıkla benimsediğiniz, okuru sarıp sarmalayan bir dil bu.

Yavaş yavaş, sıralı ya da sırasız okundukça her öyküden damakta ayrı bir tat kalıyor. Yine de çoğuna sinen asıl duygu, derin bir hüznü ve hüznü paylaşacak kimsenin bulunmaması. Dilim varsa, sert bir yalnızlık duygusu diyeceğim. Nihayetinde insan, hüznü, yalnızlığı ve kabullenmişliğin çaresizliğini çocuklara ve gençlere hiç yakıştıramıyor. Öykülerin geçtiği dönemi anladığımı düşündüğüm anda, "Ablalar ve ağabeyler tarafından boyanmış merdivenler"i okuyup, yanıldığımı görüyorum. Önderoğlu'nun öyküleri için bu ülke coğrafyasında zamansız demek daha doğru.

Öykülerdeki karakterlerin pek çok ortak özelliği olmakla birlikte ortak noktaları hep yalnızlıkları. Yabancılık, bir geçiş aşamasında olmaları, sınanmaları gibi hayata dair ortaklıklar bunlar. Kısacası, bütün karakterlerin var olma ve ait olma derdi içinde çırpındıklarını söylemekle yetinmeliyim belki de. Ya da kitaptaki "Büyüme" öyküsünden bir cümleyi ödünç alarak bitirmeliyim: "O sabah ilk kez, o evde yaşadığımı, oraya ait olduğumu hissettim."

Mutsuz Palyaçolar Örgütü, gençler için yazılmış bir öykü kitabı olmasına rağmen, ilkgençliğin umutlarını ve hayal kırıklıklarını anlatan öyküleriyle yetişkinlere de göz kırıyor ve keyifli bir okuma vaat ediyor.